

Změna občanského zákoníku

Čl. I

Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění zákona č. 460/2016 Sb., zákona č. 303/2017 Sb., zákona č. 111/2018 Sb., zákona č. 171/2018 Sb., zákona č. 33/2020 Sb., zákona č. 163/2020 Sb., zákona č. 192/2021 Sb., zákona č. 374/2022 Sb., zákona č. 429/2022 Sb., zákona č. 414/2023 Sb., zákona č. 31/2024 Sb., zákona č. 123/2024 Sb., nálezu Ústavního soudu, vyhlášeného pod č. 144/2024 Sb., zákona č. 32/2025 Sb., zákona č. 78/2025 Sb., zákona č. 120/2025 Sb., zákona č. 176/2025 Sb., zákona č. 268/2025 Sb., zákona č. 270/2025 Sb., zákona č. 290/2025 Sb. a zákona č. 333/2025 Sb., se mění takto:

1. V § 866 se za slova „mají vykonávat,“ vkládají slova „nebo pro jakékoli rozhodnutí soudu týkající se péče o dítě“.

2. Na konci textu § 866 se doplňují slova „; ustanovení § 907 odst. 3 až 6 se použijí obdobně“.

3. V § 870 se dosavadní text označuje jako odstavec 1 a doplňují se odstavce 2 a 3, které včetně poznámky pod čarou č. 3 znějí:

„(2) Soud omezí rodičovskou odpovědnost rodiče, nebo omezí její výkon, vyžaduje-li to zájem dítěte, v případě, kdy se rodič dopustil domácího nebo sexuálního násilí nebo činu povahy úmyslného násilného trestného činu, přičemž přihlédne u těchto jednání zejména k jejich povaze, závažnosti, době trvání a okolnostem spáchání, nebo v případě těžké závislosti rodiče na návykových látkách.

(3) Soud může omezit rodičovskou odpovědnost rodiče i tehdy, stane-li se rodič osobou vedenou v evidenci skutečností důležitých pro práci s dětmi.³⁾

³⁾ § 9d zákona č. 269/1994 Sb., o rejstříku trestů a evidenci přestupků.“.

4. V § 888 odstavec 1 zní:

„(1) Dítě má právo na styk s oběma rodiči, stejně jako rodiče mají právo na styk s dítětem, ledaže by to bylo v rozporu se zájmem dítěte.“.

5. V § 888 se doplňuje odstavec 3, který zní:

„(3) Dítě má právo zejména na ochranu, zajištění bezpečí a potřeb zdravého fyzického, psychického, emocionálního a sociálního vývoje.“.

6. V § 892 se na konci odstavce 3 doplňuje věta „Opatrovník má povinnost jednat nestranně v zájmu dítěte, uplatňovat jeho práva a chránit jeho zájmy.“.

7. V § 907 odst. 2 se slova „ , a to s uvážením zájmu dítěte“ zrušují.

8. V § 907 se za odstavec 2 vkládají nové odstavce 3 až 6, které znějí:

„(3) Rozhoduje-li soud o rozsahu péče rodičů o dítě, vychází ze zájmu dítěte jako předního hlediska, přičemž posuzuje v souhrnu všechna kritéria stanovená v odstavci 4 s přihlédnutím k individuálním okolnostem každého jednotlivého případu.

(4) Při rozhodování o rozsahu péče rodičů posoudí soud, jak jsou u každého z nich zajištěny zejména

- a) bezpečí dítěte a jeho ochrana před fyzickým, sexuálním, domácím a jiným násilím,
- b) fyzické, psychické a emocionální potřeby dítěte,
- c) výchovné prostředí, zejména s přihlédnutím k tomu, který z rodičů dosud o dítě řádně pečoval a řádně dbal o jeho výchovu,
- d) výchovná způsobilost rodičů a jejich vzájemná spolupráce,
- e) vztahy, jejichž zachování je ve prospěch zdravého vývoje dítěte.

(5) Soud přihlédne vždy také k názoru dítěte, který posoudí s ohledem na jeho věk, rozumovou a emocionální vyspělost.

(6) Hlediska podle odstavců 4 a 5 soud použije při každém rozhodování ve věci péče o dítě, přičemž konkrétně odůvodní jejich použití v daném případě.“.

Dosavadní odstavce 3 a 4 se označují jako odstavce 7 a 8.

9. Za § 907 se vkládá nový § 907a, který zní:

„§ 907a

(1) Soud může svěřit dítě do péče jednoho rodiče, jsou-li dány závažné důvody, pro které by péče obou rodičů nebyla v zájmu dítěte, a to zejména

- a) specifické potřeby nebo zdravotní stav dítěte vyžadující stabilitu jednoho výchovného prostředí,
- b) přání dítěte, které dosáhlo věku, v němž je schopno posoudit svou situaci, má-li toto přání dostatečnou závažnost,
- c) existence důvodů, pro které by soud mohl pozastavit či omezit rodičovskou odpovědnost, ale tyto důvody nedosahují intenzity pro zásah do rodičovské odpovědnosti,
- d) stane-li se rodič osobou vedenou v evidenci skutečností důležitých pro práci s dětmi.3)

(2) V rozhodnutí o svěřením dítěte do péče jednoho rodiče soud vždy rozhodne o rozsahu a způsobu styku s druhým rodičem, nebo rozhodne, že styk se nestanoví.

(3) Pokud je dítě svěřeno do péče jednoho rodiče, má tento rodič právo rozhodovat nejen o běžných záležitostech dítěte, ale i o záležitostech pro dítě významných.“.